

GÖKYÜZÜNDE RESMİN VARDI

Hep aynı sözleri tekrarlamayı, diline pelesenk etmeyi pek severdi. Gökyüzünde resmin vardı sözünü de olur olmaz zamanlarda diline dolar, çevresindekileri bıktırana kadar söylenip dururdu.

O gün... Her tarafı yemyeşil bir bahçenin orta yerinde dizayn edilmiş bir restorana oturduğunda hayatının bundan sonrasının ummadığı vadilerde ve girdaplarda sorular üreteceğini bilemezdi.

Parkın içinde yer edinmişti kuşlar, ördekler, kazlar. Ara ara göllenen su yolunda, kimi suyun içinde yüzüyordu kimi ağaçların dallarında bahar şarkıları söylüyordu.

Yalnızdı. Masada günlük gazeteler, çatal bıçak, tuzluk ve peçete vardı.

Keyifsizdi. Kaç gün olmuştu dışarıya çıkmayalı. Elinde bir senaryo vardı. Bitirmeliydi biran önce . Paraya ihtiyaç duyuyordu. Yazarak geçinmek zorundaydı. Eskiden sıradan aşk romanları dahi para ederken, şimdilerde varsa da yoksa da diziler, dizi senaryoları, reklam şingilleri .

Teknolojik devinim, kalemin dünyasını karartmıştı. Artık yazmak, üretmek para getirmiyordu. Yazdığı dizi reyting yapacaktı . Herkes ertesi gün sokakta, çarşıda seni konuşacak diziyi tartışacaktı.

Başaramamıştı.

Bugüne kadar yazdığı senaryo tutmamıştı.

Önce çay içirim, demişti içinden sonra bol köpüklü Türk Kahvesi.

Garson geldi... Çay lütfen dedi. Garson başıyla tamam dedi ve gitti.

Çaprazında bir aile oturuyordu. İlk anda hiç dikkatini çekmemişti, yüzü al al olmuş, evin yetişkin kızı... Baba, ana, birde oğul... Bir resim tablosu gibi karşısında belirivermişti.

Kızın gözlerinden çıkan ateş ne olduysa onu sarıp sarmalamıştı. O kadar sene o kadar yaşanmışlıktan sonra, saniyelere sığan bu durum neyin nesiydi. Toparlanamadı. Kalıverdi oracıkta. Kafasını dizlerine çevirdi. Gözleri sabitlenmişti ayaklarında. Ani kararlar kızı bir daha baktı. Kız, hala gülümsüyor gözlerinden ışık saçıyor, onu yıllar var ki, dünyasına buyur ediyordu.

Şaşırdı. Ne oluyor bana, dedi, ne oluyor oğlum diye de kendini tartakladı. Kendine gel Nihat dedi. Türk filmlerini geçtin. Bir şimşek, bir bakış, sonra aşık olma halleri... Gerçekte böylesi haller olmamalıydı... Manyaklaşmış mıydı ne? Ne olmuştu? Bir kaç dakika birkaç göz süzmesi... Kız kimdi, neydi, niye öyle bakar, neden derin huzmeler eşliğinde sevgi sunardı?

Sevgide ve gülümsemede bu denli cömert olması da neyin nesiydi?

Nihattı adı. Daha otuzuna yeni varmıştı. Bohem bir dünyanın eşiğinde debelenip duruyordu. O kadar aşk romanları yazmıştı . Bir günden bir güne, sıırılsıklam denen bir ilişkiye kurban olmamıştı .

Yoksa, aşk deresine mi düştüm dedi . Güldü sonra... Kız da gülümsedi yanaklarında ki gamze daha bir görünür oldu. Çay soğumuştur. Farkında değildi zamanın.

Elini çay bardağından çekti. Kahve dedi. Sonrada dilindeki sertleşmeye anlam veremedi... Sütü olsun dedi, köpüklü de... Şaşkındı.

Çok masum ve cezbediciydi.

Kız hep ona bakıyordu. Ara ara kafasını kaldırıp o yöne nazar ettiğinde, onunla karşılaşiyor ,mahcup oluyor , tam anlamıyla keşmekeşliğin ortasında avallaşıyordu .

Kalksam dedi, kalkamadı. Yönünü değiştirmeyi düşündü, yapamadı. Tablodaki aile neşeli ,mutlu, dinç bir hayatın izlerini hayal tuvaline işliyordu .

Ne yapacağım ben böyle dedi. Çaresizdi. Kalkıp gitmeliydi. Hipnotize edilmiş bir hal ile nasıl yürüyecek , nasıl rahat düşünebilecekti ?

Hala mutlu ve masum gülümsemeye bakıyordu kız. Bembeyaz teninde oynaşan gamzeler onu daha bir aşk masalının prensesliğine taşıyordu. Ressamın fırça darbeleriyle, hayalin prensesi olmuş , güzelliğin zirvesini kapmıştı .

Kahvede bitmişti. Gazeteleri okuyamıyordum doğru dürüst. Apışıp kalmıştı.

Sağına soluna döndü... Bahçedeki güzelliği görmek, orada kaybolmak istedi. Ne mümkün. Her tarafı sarılmış mahkum gibiydi. Bileklerinde kelepçe yoktu ama ne gam... Her şey karmakarışık olmuştu. Dünyası allak bullaktı.

Yüreğinde köz ne çabuk alevlenmişti, mana veremiyordu.

Bir sabah kalkmış, bahçe ortasında kendine yer bulmuştu bir restoranda, bembeyaz bir tende manalı gamze çukurlarıyla mutluluk saçan bir kıza müptela olmuştu,hem de bir kaç saat içinde ...Olacak iş miydi canım ?

Daha ne, dedi içinden... Benimkisi de kuruntu. Kendi kendime kurdum galiba. Çık şuradan Nihat... Kendi içinden çık artık. Çık bahçeden, çık restorandan... Var git yoluna.

Gidemiyordu.

Derken... Ailenin toparlandığı, kalkma hazırlıkları yapıldığını gördü.İçine bir acı çöktü.Gidiyor musun dedi sessizce. O bunların hiç birini duymadı.

Gidiyorlardı.

Oda ne... Allah Allah... Olamazdı. Bu... O bembeyaz teninde dünyanın en güzel gamzelerini açan kız... nasıl olurdu? Yanlışlık vardı. Mahsustan yapıyordu. Yahut rol icabı böylesi bir uyduruk film hazırlamışlardı .Olamazdı .İnanamazdı böylesi savruk latifelere .

Ama gerçektir

Annesi tekerlekli sandalyenin arkasına geçmiş , babası şalını tutmuş dışarı çıkıyorlardı .

Yıkılmıştı .

Rüya mıydı, gerçek miydi ...Yoksa bütün yaşadıkları sanal bir düzlem miydi , karar veremedi.Verdiği en son karar ayağa kalkmak ve onu bir daha görmek isteğiydi.

Hızla kalktı Para ödemededen yürüdü . Garson ses vermedi. Peşlerine düştü .Arabaya koymak için anne ve baba hazırlık yapıyorlardı . O gül yüzlü güzel nasıl olurda sakat arabasına binerdi ? Akıl almıyordu... Kala kalmıştı.

Son resim şöyleydi. Kız arabanın canımdan bütün hışımıyla mutluluk gülümsemesi sunmuştu ona.

...El ele tutuşup koşmadan... Olabilir mi? Bir yanı olur diyordu, bir yanı olmaz diyordu . Muhtar Şahanov...Kazak yazar... Kazak Türklerini romanın kahramanı yaparken masmavi gözleri ile , sapsarı saçlarıyla Tatyana'yı mutluluğun zirvesine taşımamış mıydı ?

Bir ayağı aksaktı , bir gözü kapalıydı Tatyana'nın ...Ateşli hastalığa tutulmuş anne karnında...Sonra...O steplerde , bütün kızların içinde en mutlu yürüyen Tatyana idi...

Kafesi hür ve engelsizdi Tatyana'nın...Şen, şakrak , geleceğe hep kucak açmıştı .Bir çok sağlamdan daha sağlam ve inançlı , hayata bağlı idi...Zaten onu , kazaklar ve Ruslar arasında liderliğe , sözcülüğe götüren de onun bu karakteriydi...

O bembeyaz teninde tomurcuk açan kızın ismini bile bilmiyordu. Tatyana olsun dedi, ne fark içinden, gülümsedi... Sonra da seslice , benim Tatyana' m dedi. ..

Geldiği bu hal , kendisi şaşırılmıştı .

Boşlukta sallanıyordu, Yitip gitmişlerdi.

Bir süre dona kaldı . Sonra garsonun yanına gitti, parasını ödedi. Sarhoş gibi yürüdü şehrin sokaklarında. O gece hiç uyumadı . Onu bulmak, konuşmak, dokunmak istedi hep...Kaç kez bahçe ortasında kendine yer bulmak için restorana gitti, hatırlamıyordu . O tabloya sığmış aileye hiç rastlayamadı.

Bir gün, o içinde büyüttüğü, onunla hep konuşup durduğu gerçeği ortada iken... Bir arkadaşının nikahına yetişmek için karşıdan karşıya geçerken gülümsemeye çarpıldı .

Oydu ve bütün mutluluğuyla gülümsüyordu. Nikah salonuna gidiyordu tekerlekli sandalyesiyle... Bu kez sandalyesini damat tutuyordu.

Şen şakraktılar. Nasıl olmuştu da böylesi bir güne varmışlardı. Başından kaynar sular akıyordu .Dili tutulmuştu . Damağı kurumuştı. Olmaz diyordu bu kez... Bu olamaz. O bembeyaz tendeki tomurcuklanan gamzeler hayalinden silinmemeli.

Yıkılmıştı. Kız onu görmemişti.

Nikah salonuna doğru mutluluk kervanı yürürken o yolun bir tarafında yapayalnız kalmıştı. Tekerlekli sandalyeyle mutluluk olur mu olmaz mı sorusu paramparçaydı kafasında.

Kafası paramparçaydı. Bitkindi... Demek ki böylesi bir halin adı aşkmiş dedi içinden. Ve gözlerinden yaşlar boşandı. Ve istemeden gayri ihtiyari gökyüzünde hep resmin olacak dedi. Şehirde kayboldu.